

4 - 7 - 9

Lia gaat voor een 9

DOOR ANJA AKKERMANS

Samen met haar hond wandelde Lia dagelijks een heel eind. Het kostte haar wel steeds meer moeite. Zeker de laatste 8 à 9 jaar werden haar pijnklachten zo ernstig dat ze moeite had op de been te blijven.

Onvermijdelijke operatie

Toen Lia een jaar of 50 was werd bij haar een scoliose vastgesteld. In die tijd was er geen reden om die te opereren. Bovendien wilde Lia dat ook niet. Ze vond haar werk in de zorg veel te belangrijk en wilde niet verzuimen. Haar eigen gezondheid kwam op de tweede plaats. Vanaf haar 60^e kreeg ze echter steeds meer pijnklachten die ze met steeds zwaardere medicatie moest onderdrukken. Een operatie werd onvermijdelijk toen bleek dat de bocht tot 90 graden was uitgereoid.

De operatie vond plaats in april. Nu ik haar spreek, is ze drie weken 'post-operatief' en zit ze volop in haar herstelperiode. Ze heeft haar goede en soms minder goede dagen, maar 's ochtends gaat het meestal wel.

Een kooitje

Het was de tweede keer dat Lia onder het mes ging. Haar artsen vonden het te risicovol om de zware operatie in een keer uit te voeren en hebben eerst een 'cage' geplaatst ter vervanging van een tussenwervelschijf. Deze operatie werd via haar buik gedaan. Een 'cage' is een soort kooitje, gevuld met botcement, bij Lia met eigen botweefsel, dat de vrijgekomen ruimte opvult. Het voorkomt dat wervels gaan inzakken en het geeft stabiliteit. Het is uiteindelijk gebruikt om de schroeven vast te zetten.

Geen bloemen voor de finish

Voor de operatie heeft Lia duidelijke uitleg gekregen over de operatie. Ze wist wat haar te wachten stond en ook dat het herstel een jaar zou gaan duren. De arts zei: "Geen bloemen voor de finish."

Lia gaat er vanuit dat ze haar leven over een jaar weer oppikt heeft en haar liefde voor wandelen en handwerken weer volledig kan inzetten. Als je haar vraagt welk rapportcijfer ze verwacht over een jaar aan haar leven te geven is dat een 9. Nu staat ze op een 7 en ze komt van een 4.

Een fantastisch ziekenhuis

Er zijn een paar ziekenhuizen in Nederland die uitstekende zorg verlenen aan scoliosepatiënten. Lia vindt dat ze in een fantastisch ziekenhuis lag. Ondank de verre reistijd vanuit haar woonplaats naar Nijmegen is ze blij daar behandeld te zijn. Vooral over het attente zorgpersoneel is ze zeer te spreken. Zij verdienen alle lof.

Aan het eind van het jaar op vakantie

De spieren van Lia moeten langzaam weer wennen aan belasting. Ze moet het voorlopig zelf doen, zonder therapie. Lopen met een rollator gaat prima. Niet te verre afstanden, maar een uitstapje naar het winkelcentrum heeft ze al durven maken. Over drie maanden verwacht ze toch weer redelijk uit de voeten te kunnen, en eind van het jaar wil ze op vakantie. Wandelen is dan een van de activiteiten.

Hulp

De man van Lia kan niet voldoende voor de hond zorgen wegens lichamelijke beperkingen. Lia heeft haar hond daarom uit logeren gestuurd. Hij verblijft momenteel bij een van haar drie dochters. Van haar dochters krijgt ze alle nodige hulp in het huishouden en ze gaan samen met haar man boodschappen doen. Voor de persoonlijke verzorging komt de thuiszorg. Verder heeft ze een grote familie waar ze op terug kan vallen. Tijdens haar ziekenhuisopname en ook nu nog krijgt ze massa's kaarten, bloemen en ballonnen. Bezoek ontvangen is momenteel wat lastig, maar ze wordt zeker niet vergeten. Via online-verbindingen staat ze veel in contact met de buitenwereld. Haar kleinkinderen van 13, 8 en 5 jaar komen erg graag en vinden het ook leuk om met haar te 'facetimen'.

Over een jaar...

hoopt Lia dat ze alles weer lekker zelf kan doen, haar hobby's naaien en knutselen weer opgepakt heeft en dat haar spieren soepeler zijn. Verder zal haar afhankelijkheid van pijnstillers afgebouwd zijn. Misschien zit er zelfs nog een 10 in!